

РЕШЕНИЕ

№ 35653

гр. София, 29.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 07.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5734** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 251 от Гражданския процесуален кодекс и чл. 248, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по молба от процесуалния представител на Директора на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП за допълване на Решение № 6037/20.02.2025 г., постановено по адм. дело № 5734/2023 г. по описа на Административен съд София – град, в частта му за разносните на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК, както и молба, с която е отправено искане за тълкуване по реда на чл. 251 ГПК на диспозитива на решението.

В постъпило становище от И. Н. П., чрез адв. К. се излагат аргументи за неоснователност на направеното искане за изменение на съдебния акт. В условията на евентуалност се моли съда, в случай, че приеме, че на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК в полза на ответника следва да се заплати юрисконсултско възнаграждение, същото да се определи съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер от 100 лева до 360 лева. Изразява се становище за неоснователност на отправената молба за тълкуване по реда на чл. 251 ГПК на решението, понеже диспозитивът на решението е ясен, не съдържа противоречие или двусмисленост.

По отношение на искането за тълкуване Административен съд София-град, 36-ти състав, преценявайки изложеното в молбата и данните по делото, счита, че същото е процесуално допустимо-подадена е в срока по чл. 251, ал. 2 от ГПК т.е. преди да е изпълнено съдебното решение, като с оглед поставения за тълкуване въпрос не е необходимо разглеждането ѝ в открито съдебно заседание.

След като взе предвид доводите на молителя, съдът намира молбата за тълкуване на решението за неоснователна, по следните съображения:

Според трайно установената практика на ВАС и на ВКС, на тълкуване по реда на чл. 251 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) подлежат влезлите в сила, но неизпълнени решения или определения, които са неясни и двусмислени - това са пороци, които водят до невъзможност да се изведе действителната воля на съда, който е постановил съдебното решение. Съществено и много важно е, че на тълкуване подлежи само и единствено диспозитивът на съдебния акт, защото мотивите могат да служат за указание при тълкуване на диспозитива. Тълкуването на диспозитива на съдебното решение се налага от предписаната форма за изразяване решаващата воля на съда, но това не изключва единството на решението като мотиви и диспозитив, и няма значение за ограничението, когато се изследват предпоставките за тълкуване. Задължителна предпоставка за допускане на тълкуване е неяснотите в смисъла на съдебния акт, които пораждат съмнение относно формираната воля на съда. Критериите за тълкуване на съдебното решение са: неясност, противоречие и двусмисленост.

Съгласно диспозитива на Решение № 6037/20.02.2025 г., постановено по адм. дело № 5734/2023 г. по описа на Административен съд София – град по жалбата на И. Н. П., ЕГН: [ЕГН], се отменя Ревизионен акт №Р-22220619003279-091-001 от 15.07.2021 г., частично потвърден с Решение № 1541/04.10.2021 г., относно установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м. 08.2016 г. до м. 03.2018 г. и от м. 04.2018 г. до м. 05.2018 г., и установени резултати за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за данъчни периоди от 2015 г. до 2018 г., както и в установения резултат по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2016 г., ведно със съответните лихви, в частта за ДДС в общ размер над размера от 23 461,51 лв. до 26 352, 52лв. главница и над размера от 10014, 50лв. до 11 382, 15 лв. лихва за периода м. септември 2016г. до май 2018г., като РА се потвърждава в останалата оспорена част.

В настоящия случай - в решението, чието тълкуване се иска, волята на съда е ясно и недвусмислено изразена, като диспозитивът на съдебния акт е формулиран по начин, който не поражда затруднения при разбирането му. Ето защо не е налице неяснота на решението, която да бъде отстранена по тълкувателен път.

Предвид изложеното искането за тълкуване на диспозитива на Решение № 6037/20.02.2025 г., постановено по адм. дело № 5734/2023 г. по описа на Административен съд София – град следва да бъде оставено без уважение.

По отношение на депозираната молба за допълване на решението в частта му за разностите на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК, съдът намира същата за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна, в законовия срок по чл. 248, ал. 1 от ГПК и при наличие на правен интерес. Разгледана по същество, същата се явява основателна.

Разпоредбата на чл. 248, ал. 1 ГПК, приложима по силата на препращащата норма на чл. 144 АПК постановява, че в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени решението в частта на разностите.

Както се посочи по-горе с Решение № 6037/20.02.2025 г., постановено по адм. дело № 5734/2023 г. по описа на Административен съд София – град по жалбата на И. Н. П., се отменя Ревизионен акт №Р-22220619003279-091-001 от 15.07.2021 г., частично потвърден с Решение № 1541/04.10.2021 г., относно установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м. 08.2016 г. до м. 03.2018 г. и от м. 04.2018 г. до м. 05.2018 г., и установени резултати за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за данъчни периоди от 2015 г. до 2018 г., както и в установения резултат по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2016 г., ведно със съответните лихви, в частта за ДДС в общ размер над размера от 23 461,51 лв. до 26 352, 52лв. главница и над размера от 10014, 50лв. до 11 382, 15 лв. лихва за периода м. септември 2016г. до май 2018г., като РА се потвърждава в останалата

оспорена част.

Преди хода на устните състезания по делото, е направено искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на направените по делото разноски.

С постановеното по делото решение съдът не се е произнесъл по искането на страната за присъждане на разноски. Обосновани са доводите на молителя, че съдът дължи произнасяне и по разноските, сторени при разглеждане на делото. Отговорността за разноски е свързана с изхода на правния спор и е негова последица. На основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата, а на административния орган вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с интерес от 25 000 лв. до 100 000 лв. възнаграждението е в размер на 2650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000 лв.

С оглед цитираната разпоредба следва да се присъдят разноски в размер на 6 426,42лв. Следва да се посочи приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. СЕС, в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 от ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 от ДФЕС, във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16 - т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 от ДФЕС.

Оттук следва да се приеме, че предвид решението на СЕС по дело С-438/22 и предвид обема на защита, проведена от процесуалния представител на ответника при разглеждане на делото претендираното възнаграждение от ответника е прекомерно. Въпреки материалния интерес, следва да се съобрази видът и количеството на извършените процесуални действия, както и обстоятелството, че процесуалната активност е била на жалбоподателя. Няма пречка съдът служебно да намали размера на възнаграждението, като определи такъв под минимума,

предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. /В този смисъл Решение № 4125 от 04.04.2024 г. по адм.д. № 9209/2023 г., I отд. на ВАС; Определение № 4941 от 18.04.2024 г. по адм. дело № 2438/ 2024 г. на ВАС и др./.

Предвид всичко изложено, Решение № 6037/20.02.2025 г., постановено по адм. дело № 5734/2023 г. по описа на Административен съд София – град следва да се допълни в частта за разноските, като на основание чл. 161, изр. 3 от ДОПК на Дирекция ОДОП следва да се присъдят разноски в общ размер на 3000 /три хиляда/ лв. за юрисконсултско възнаграждение, съобразно предоставеното процесуално представителство.

Водим от горното, Административен съд София град, III отделение, 36-ти състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искане за тълкуване по реда на чл. 251 ГПК на диспозитива на Решение № 6037/20.02.2025 г., постановено по адм. дело № 5734/2023 г. по описа на Административен съд София – град.

ДОПЪЛВА Решение № 6037/20.02.2025 г., постановено по адм. дело № 5734/2023 г. по описа на Административен съд София – град, в частта му за разноските, както следва:

ОСЪЖДА И. Н. П., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП разноски по делото в размер на 3000 /три хиляда/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: